

BUTLLETÍ D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA A MEXIC

MÈXIC, D. F. Rosales 26

8 DE JUNY DE 1953

NÚMERO DE LA XXII COMMEMORACIÓ

ACTA DE CONSTITUCIÓ DEL NOU CONSELL DIRECTIU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA A MEXIC

En la Ciutat de Mèxic, D. F., éssent les 7 hores (P. M.) del dia 16 de Març de 1953, es reuneixen els membres del Consell Directiu de l'entitat per a l'exercici del 1952, que cessen, i els que foren elegits per a l'exercici de l'any 1953.

Dalmau Costa donà possessió al següents elements:

President: Manuel Galés.
Vicepresident: Pere Ferrer.
Secretari de Propaganda: Enric Canturri.
Secretari Administratiu: Alfons Boix.
Secretari de Relacions: Alexandre Manyà.
Secretari d'Ajut: Ma. Dolors Bargalló.
Secretari d'Actes: Marian Font.
Vice-Secretari d'Actes: Joaquim Lluhi.
Caixer: Antoni Eroles.

S'acorda celebrar el dinar commemoratiu del XXII aniversari de la Fundació del Partit el dia 25 del proper mes d'Abril i fer servir aquest acte per a retre homenatge a Dalmau Costa en virtut d'acord pres per la darrera Assemblea General.

Entre altres acords hi ha el de fer imprimir un Butlletí en el qual hi figuri la Memòria dels treballs efectuats durant l'exercici anterior.

També es pren l'acord d'assistir a l'acte del dia 12 d'Abril que es celebrarà en honor d'Isidre Fabela i a l'ensems la Commemoració de la República Espanyola.

S'acorda comunicar a l'Honorable President de la Generalitat, Sr. Josep Irla, i al Secretari General ordinària i del pres pel Consell Directiu, s'ortució del Consell, trametent la salutació i adhesió més cordial.

MEMORIA APROVADA PER L'ASSEMBLEA GENERAL ORDINARIA D'E. R. DE C. A MEXIC, CELEBRADA EL DIA 7 DE MARÇ DE 1953

Cada any, el costum ens ha fet un deure d'adreçar els primers mots de la nostra Memòria a la recordança germanivolament afectuosa dels correligionaris morts en el transcurs del període que anem a comentar. El costum esdevingut deure mai no pot convertir-se en rutina, perquè la devoció a l'amistat i l'emoció d'aquest pensament sempre són fervorosament sentits.

Seria endebades l'intentar de fer un judici categòric de l'any 1952. És un any més d'exili; gris com d'altres que ja n'hem sumat; un altre any que fa encara més feixuga l'enyorança i augmenta la temença de possibles llargues anyades de lluita en el desterro. Qualsevol optimisme a curt termini seria improcedent; és per això, precisament, que, cada vegada més, cal enfortir l'afectuosa germandat de la família d'E. R. de C. a Mèxic.

Podem vanar-nos, i ben justament, d'ésser el Partit més nombrós i el més disciplinat d'entre tots els de Catalunya per terres d'Amèrica; és un orgull ben legítim, però que ens obliga a molt. Pesa damunt nostre la responsabilitat del manteniment del prestigi i grandesa del sentiment nacional català i dels ideals eterns dels homes de bona voluntat. I ara més que mai, perquè aquests ideals i sentiments són perseguits a Catalunya i en molts indrets de la terra, d'aquesta malaurada terra d'avui, sembrada de pobles engrillonats, que fan de gàbies a persones esporuguides pel fuet dels dèspotes.

Nosaltres, militants d'E. R. de C. a Mèxic, que hem estat

afavorits amb la sort immensa de viure aquesta maltempsada en un indret del món on la llibertat és tan autèntica i categòrica com aquesta reunió que estem celebrant, podem i hem de superar el temps, el desencís de les il·lusions ja fallides i el de les que encara ens falliran.

I és en aquest moment, que creiem oportú de comentar un fet tristíssim ocorregut a les darreries de l'any passat; ens referim a la inclusió de l'Estat feixista espanyol a l'U.N.E.S.C.O.

Sabíem, quasi amb certesa, que seria admès; teníem, gairebé, la seguretat de la ineficàcia de la nostra i de totes les protestes; així i tot, i malgrat tot, com hem fet en totes les ocasions adients, enviàrem telegrams i escrits denunciant el delictes que s'anava a cometre. Fou en va; però en protestem ara encara, en el moment solemne de la nostra reunió general, i si ens deixéssim guiar pel dolor i la revolta que ens produí aquest fet monstruós, diríem els mots més airats, que —en aquest cas— serien els més justos... Però volem que el seny contingui i mení la raó. Ens dol..., ens dol profundament l'acceptació de l'Estat totalitari espanyol a l'U.N.E.S.C.O...., ens dol, perquè és un escarni al nostre dolor, perquè la raó dels febles es manysprea, perquè a'acata la força i s'oblida el dret, perquè els que deuen i podrien empenyer el ressorgiment de la dignitat humana s'agenollen davant dels cràpules, perquè els bons sofreixen, perquè els escèptics es justifiquen, perquè els masells encara s'en tornen